

loven paa 100,000 Kr. til Udlaan til Fiskere. Disse Penge ere udlaante gennem Kommunerne og mod Kommunernes Garanti. Mod denne Ordning er der i Tidens Løb rettet adskillige Indvendinger, og navnlig er der adskillige Steder blevet klaget over, at Kommunerne vare mindre vilige, end ønskeligt var, til at paatage sig denne Garanti. Disse Klager have givet Anledning til, at Ministeriet har taget det Spørgsmaal op til Overvejelse, om ikke der kunde findes en anden Maade at ordne denne Sag paa, og Resultatet af disse Overvejelser er det Forslag, jeg her skal fremsætte for Tinget. Forslaget gaar ud paa, at der i 5 Aar kan udlaanes direkte til Fiskerne indtil 250,000 Kr. aarligt, altsaa i 5 Aar $1\frac{1}{4}$ Million. Disse direkte Laan til Fiskere, hvor vi altsaa slet ikke faa noget med Kommunerne at gøre, ville kun blive ydede til Anskaffelse af Fartøjer til en Værdi af mindst 4,000 Kr. I ny Fartøjer kan der udlaanes $\frac{2}{3}$ af Værdien, i ældre Halvdelen. Laanene skulle forrentes med 3 pCt. og tilbagebetales i Løbet af mindst 10 Aar, og Statskassen skal have Sikkerhed i Fartøjerne og selvfølgelig i disses Assurancesum. Ingen kan faa et saadant Laan, medmindre hans Fartøj er forsikret haade mod Søskade og mod Brandskade. Men det siger jo sig selv, at selv om vi nu mene, at Staten meget vel kan laane ud i større Fartøjer og gennem disse Laan forhaabentlig bidrage ikke saa ganske lidt til Udvikling af Havfiskeriet, kan det selvfølgelig ikke lade sig gøre, at Statskassen direkte udlaaner mod Pant i Fiskeredskaaber. Det kan ikke gaa. Men for at imødekomme den Trang, der kan være hos Fiskerne til ogsaa at faa Laan til Anskaffelse af mindre Fiskefartøjer og af Fiskeredskaaber, gaar Forslaget ud paa, at der aarligt i 5 Aar kan anvendes indtil 100,000 Kr. til Laaneforeninger for Fiskere, altsaa tilsammen $\frac{1}{2}$ Million. Ærede Medlemmer ville heraf se, at det samlede Laan i disse 5 Aar for Fiskernes Vedkommende udgør $1\frac{3}{4}$ Mill. Kr. Disse Laaneforeninger tænkes dannede med de landøkonomiske Forskudsforeninger som Forbilleder. 50 Fiskere kunne slaa sig sammen og danne en saadan Forening. Der forlanges, at de skulle have Fartøjer og Fiskeredskaaber til en samlet Værdi af 20,000 Kr. Naar de saa faa vedtaget Love, hvorom der foreskrives nærmere Regler i Forslaget, ville de kunne faa Laan af Statskassen. Overfor denne skulle samtlige Medlemmer af Foreningen hæfte solidarisk, og Laanet til

en saadan Forening maa ikke overstige Halvdelen af Værdien af samtlige Medlemmers Fartøjer, Baade og Fiskeredskaaber. Laanet skal forrentes med 3 pCt. til Statskassen, men ligesom for Forskudsforeningernes Vedkommende vil det jo være nødvendigt, at Foreningerne tage en noget højere Rente hos dem, de udlaane til, for at faa lidt til at administrere for. I Lovforslaget er det fastsat, at de ikke maa tage højere Rente end 4 pCt. Disse Laan til Foreninger ere afdragsfri i 5 Aar. Derefter afdrages de med $\frac{1}{10}$ aarlig. Jeg skal for dette Forslags Vedkommende indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg ikke finder Anledning til at omtale de mange og udførlige Regler, der ere fastsatte for saadanne Foreninger. Det er noget, jeg mener at kunne bede ærede Medlemmer sætte sig ind i ved at gaa Lovforslaget igennem.

Det tredje Forslag, jeg skal tillade mig at fremsætte for Tinget, er Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri. For nogle Aar siden var her gentagende Forslag fremme i Rigsdagen derom, men Resultatet af de Forhandlinger, der bleve førte om dette Lovforslag, var jo et saadant, at man vel nærmest kunde gaa ud fra, at denne Sag foreløbig var strandet. Dette følte mange af vore Fiskere omkring i Landet som en ret stor Skuffelse. For to Aar siden kom der derfor en stor Mængde Andragender til Landbrugsministeriet om at nedsætte en Kommission til at tage denne Sag under Overvejelse og fremkomme med et nyt Forslag, som mulig kunde vinde Tilslutning i Rigsdagen. Jeg fandt at burde imødekomme dette Ønske fra Fiskernes Side, og ved Sættelsen af Kommissionen var det min Opgave, at ogsaa Fiskerne kunde blive repræsenterede deri. Der var i Kommissionen Repræsentanter for Fiskeriet omkring i de forskellige Dele af Landet, fra Jyllands Vestkyst, fra Limfjorden, fra Bornholm og ogsaa her fra Sjælland og de tilgrænsende Øer. Resultatet af Kommissionens Arbejde foreligger nu, idet dens Betænkning blev afgivet i Oktober Maaned. Der er ikke opnaaet fuldstændig Enighed i Kommissionen — det vilde maa ske ogsaa have været for meget at forlange, eftersom det jo er en stor og vigtig Sag, der griber ind paa mange Omraader —, men paa de allerfleste Punkter er der dog Enighed mellem Kommissionens Medlemmer. Det Forslag, som jeg nu skal fremsætte for Tinget, slutter sig fuldt ud til Kommissionens Indstilling. Hvor Kommissionen er enig, har jeg fulgt den;